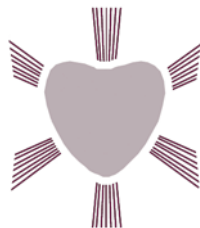

SRDÍČKO

ročník XXI.
10. 12. 2017 5-6

CHRÁM V NÁS

Víte o něm? Objevili jste ono posvátné místo v nitru, místo, kde sídlí Bůh?

Léta jsem o něm neměla ani tušení. Jako duše z Písne písni jsem se kdysi vydala za štěstím s hlavou plnou krásných ideálů, s touhou po lásce, kráse, něze... Kdo by si je nepřál! Cestou mě potkávaly události smutné, bolestné a těžké, ale také jsem prožila mnoho okouzlujících chvil; lásku, která oživuje srdce, probouzí ho ke slitovnosti a učí člověka sestupovat z trůnu vlastního ega. Náhdera! Přesto jako by mi něco chybělo.

Při putování za štěstím jsem mýjela lidi, kteří na tom byli zřejmě podobně. Vyzkoušeli všechno, ale jejich duch stále strádal a oni netušili, co jim vlastně chybí. Narazila jsem i na nešťastníky, kteří nenašli správný směr a cíl a kteří, zdrceni tíhou života, spáchali sebevraždu.

A já? Když jsem ztratila blízkého člověka, svou oporu, zmobilizovala jsem všechny své síly, jen abych byla soběstačná a nepotřebovala ničí pomoc. Jak jsem byla pošetilá! Následovalo další putování typu „sotva přeješ jedny hory, hned se najdou jiné“, jak říká Karel Havlíček Borovský. „Hory“ mi nedovolily radovat se. Nic jsem nechápala.

Až jednou... Pán použil nevyčísitelnou nemoc blízkého, aby mi otevřel oči a odkázal mě na patřičné místo. Zůstala jsem ve své bolesti sama. Útěcha a pomoc lidí neza-

bírala. Spadla jsem z výšky své sebevědomé soběstačnosti do hlubin svého ubohého já. A přišel ten, na něhož jsem dosud nevzpomněla. Utěšoval mě a laskal s nevýslovnou něhou. Poznala jsem, že na tuto chvíli celý můj život čekal. Osvobodil a očistil mou duši, úplně ji vyprázdnil, aby v ní působil jen on sám a obdarovával mě.

Žasla jsem nad krásou vlastní duše, nad svou vysokou hodnotou kvůli Božímu obrazu v sobě. V tom chrámu nitra vládl Boží duch a já jsem se cítila konečně naplněna. Ráda se v modlitbách vracím na ono posvátné místo k dalším schůzkám s Pánem, dárce lásky a něhy pro duši. (Mimochodem lásku člověka v duši nepocítíme, jen tu svou k němu.)

Nyní prožíváme advent, dobu, kdy připravujeme svá srdce na příchod Pána. Srovnáváme hrboly, umetáme cestičky svého já, aby tak vznešený host mohl vstoupit a aby se mu u nás líbilo. Kéž se nám daří udržet pořádek ve své duši nejen o adventu, ať jsme trvalým a spolehlivým chrámem, v němž přebývá Boží duch, abychom, až nás jednou zavolá, slavnostně přešli do jeho věčného království, do věčného ráje!

Nechcete se stát přáteli chrámu v nás a sdílet své zkušenosti? Pište, i když jste ho ještě neobjevili. Jistě si vzpomenete na chvíle, kdy se vás Bůh nějak dotýkal. Vždyť on po nás žízni a s radostí odpovídá na naši touhu po naplnění, ovšem jen když mu to dovolíme.

TL

PŘEJI SI, ABY BŮH SKRZE MOU MALIČKOST NAPLNIL OČEKÁVÁNÍ LIDÍ

Rozhovor s otcem Ignácem

Odkud pocházíte?

Jsem z východních Čech, z Letohradu, konkrétně z Kunčic. Náš rodný dům stojí u řeky. Je to hezké romantické prostředí, nedaleko je splav, kam jsme se chodili jako malí koupat.

Pocházím z běžné katolické rodiny: naši rodiče nebyli příliš zbožní, takoví normální katolíci. Chodilo se dvakrát týdně do kostela – v neděli a ve středu – a jednou za měsíc před středěční mší svatou ke zpovědi.

Kolik je vás sourozenců?

Celkem nás bylo deset. Jeden můj bratr, Michal, zemřel ve čtyřech měsících na virózu – tenkrát ještě neuměli virózu léčit, a tak jsme zůstali pět kluků a čtyři holky.

Jaké bylo vaše dětství?

Měli jsme výborné rodiče. Měli s námi hodně práce, ale vesnické prostředí umožňovalo, abychom hrávali fotbal, honičku nebo byli jen tak na dvorku, kde jsme měli písek. Rádi jsme také něco manuálně tvořili, miloval jsem třeba historické lodě, postavil jsem několik modelů. Brácha měl zase rád indiány.

Kam jste šel po základní škole?

Když jsme vychodili devítiletku, šli jsme do učení do Kraslic do západních Čech. Rodiče nás přemluvili, abychom si udělali střední školu výroby hudebních nástrojů. Justin pracoval na lisech a já na poloautomatických soustruzích.

Po maturitě jsem šel na dva roky na vojnu. Justin nemohl kvůli očím. Nemohl pak kvůli horšímu zraku dělat ani řemeslo a po nějaké době hledání ho vzali do fabriky v Letohradu, kde se vyráběly jističe. A jeden můj kamarád, tamní kontrolor, mě přihlásil k Josefu Zvěřinovi na teologický kurz. To byla velká osobnost, vzor kněze, úplně mě to uchvátilo. Vyučování se konalo tajně, takže každé setkání bylo

někde jinde, jednou u Hradce, jindy u Pardubic. Vyučovalo se dvě hodiny, po svačině následovaly zprávy ze světa. Josef Zvěřina totiž měl různé údaje, které se normálně nedostaly. A pak se slavila mše svatá.

Po Zvěřinovi pochopitelně šli estébáci. Jednou vyprávěl, že procházel kolem stojícího auta, v němž byli estébáci – asi je znal. A oni v tom autě spali, Pán Bůh ho chránil. Když potom padla totalita, cestoval do Říma. Zastavil se u moře, aby se vykoupal, a utopil se.

Proč jste se rozhodl pro kněžství?

Vyučování se Zvěřinou trvalo asi rok a půl. Cítil jsem, jak mě Pán Bůh tlačí, abych něco udělal. Poté, co Josef Zvěřina zemřel (to bylo asi v roce '90), jsem už na zádech cítil Boží ruku. Kdyby mně někdo do té doby řekl, že budu řeholníkem, nevěřil bych mu. Šel jsem za naším farářem páterem Vackem a on mě vybídl, abych se jel podívat do Taizé. Tehdy jezdily takové týdenní turnusy až ze Slovenska, tak jsem jel s nimi.

Po návratu jsem začal zkoumat řády a řehole. Zalíbili se mi benediktýni, ale netroufl jsem si k nim. V roce '91 jsem se setkal s františkány Jeronýmem (P. Jeronýmem Jurkou, pozn. aut.) a Peterem. To bylo osudové setkání. Když jsme se loučili, zeptal jsem se Petera, jestli nemá něco o životě v klášteře. Vytáhl takový sešitek, byl to *Františkánský usuál*. Cestou vlakem jsem si v něm četl. To považuji za chvíli povolání. Stálo v něm, že jádrem řeholního života je snaha o dosažení dokonalé lásky, a já jsem si řekl: to je to, co chci.

Za pár měsíců nato jsem se jel podívat do Prahy do kláštera, kde jsem se setkal s provinciálem Matoušem Sleziakem. Ten

mě po mši svaté pozval na oběd, a když jsem přišel, sedělo tam asi dvacet pět bratří a deset studentů teologie a zrovna vyprávěli o tom, jakou měli na fakultě mikulášskou besídku. Dělal různé vtipy a napodobovali profesory. Já když se dostanu do cizího prostředí, jsem obvykle velice ostýchavý a cítím se nesvůj. Tady to bylo přesně naopak, jako kdybych přišel do vlastní rodiny. V práci jsem potom rozvázal pracovní poměr a bratr mě za měsíc následoval.

Nastoupil jste do postulátu?

Ano. Tenkrát byli v noviciátu Filip s Lukášem (P. Lukáš Bradna, pozn. aut.) a ještě další bratří, báječní kluci. My jsme bydleli na Baarové a každý den jsme docházeli na faru. Naším magistrem byl Jiljí.

Po noviciátu jste odešel do Prahy?

Ano, v Praze jsem pak pět let studoval teologii. Půl roku jsem dělal pastoračního asistenta, půl roku jáhna a půl roku jsem byl novokněz a kaplan u Panny Marie Sněžné.

Kde jste sloužil svoji primumiční mši?

Doma v Letohradě na Orlici.

Co bylo pro vás jako pro novokněze nejtěžší?

Když se slouží mše svatá, je člověk rozechvělý, ale nejvíc se novokněz bojí zpovídání. Říká se, že než vyzpovídá asi dvě stě lidí, tak kněze provází obava, aby neudělal nějakou chybu. Nebo aby neudělal chybu při udělování svátostí. Před tím jsem měl respekt, byl jsem nervózní.

Farářem u Panny Marie Sněžné byl Michal Pometlo, který pro mě předsta-

voval vzor. S Paschalem (P. Paschal Novák, pozn. aut.) jsme tam oba sloužili jako kaplani.

Také do Brna jsem v roce 2000 přišel s Paschalem, který se stal zdejšími administrátorem a já kaplanem. Administrátor má stejné pravomoci jako farář, ale počítá se s tím, že může být přeložen. Farářování jako takového jsem se bál. Spíš jsem tíhnul k poustevně, odpovídalo by to mé povaze. A to o pár měsíců později odešel Paschal do Plzně a já se stal administrátorem. Neměl jsem žádné zkušenosti s vedením farnosti a začátky byly náročné.

Kdo tady s vámi v tomto období byl?

Byli jsme tu tři: Angelus, já a Berard a v roce 2003 přišel Daniel a Justin. První rok, to je, jako když vás někdo hodí do vody. Musel jsem se začít trochu víc modlit a pak mně Pán Bůh začal pomáhat. Dopřál mi pomocníky s ministranty, dobré katechetky Jarku Doleželovou a Aničku Martínkovou, měl jsem sestry, které vyučovaly náboženství, začali se tady scházet senioři, založilo se společenství, které se scházelo ve čtvrtek, potom přišlo společenství vysokoškoláků, scházelo se tu večeradlo, maminky.

Do toho se opravoval kostel, a na to jsem zase dostal skvělé pomocníky: Richarda Pokorného, Dana Kummera a Pavla Kolencíka. V roce 2001 přišli totiž inženýři s tím, že se něco musí dělat se střechami na věžích. Bylo jasné, že budeme potřebovat dotace, i když jsme měli něco našetřené. A dotace vyžadovala, aby byl vypracován projekt nejen na střechy, ale na generální opravu celého kostela. Rozpočet vyšel asi na 30 milionů, opravy se měly dělat na etapy. První z nich, oprava střech,

ted' končí. Myslím, že střechy jsou udělaný velice kvalitně, na to jsme měli štěstí a Boží požehnání.

Který ze světců je vám nejbližší? A proč jste si vybral jméno Ignác?

Já jsem nad tím nějak moc nepřemýšlel. Mám rád apoštoly Petra a Pavla, sympatičtí jsou mi také proroci nebo Mojžíš a Abrahám. Vojtěch je můj křestní patron. Dřív se mi líbily také mučednice – například svatá Dorota. Tyto životopisy mě uchvátily.

Jména jsme si vybírali před vstupem do noviciátu. Dostali jsme seznam a měli jsme si zvolit jméno, které ještě v provincii není. Vojtěcha jsme měli, tak jsem byl naprosto bezradný.

Před vstupem do řádu mi brácha ukázal knížečku od Ignáce z Loyoly, kde se psalo, že cílem člověka na zemi je chvála Boha a služba Bohu. Všechny věci jsou stvořeny, aby člověku napomáhaly k dosažení tohoto cíle, a do jaké míry mu v tom napomáhají, do takové míry je má užívat. To mně tenkrát ukázalo správnou hierarchii hodnot.

Komusi jsem o tom vyprávěl a ten mi poradil, ať si tedy vezmu svatého Ignáce. „On byl plešatý, ty jsi taky plešatý“. V tu chvíli jsem si řekl, že je to dobré, a jméno bylo vybráno.

V tomto čísle *Srdíčka* začínáme krátký cyklus vzpomínek na vaše předchůdce. Znáte někoho z nich?

Osobně jsem poznal jen Stanislava Krátkého. S ním jsem se v Husovicích setkal, když jsem měl výročí kněžského svěcení patnáct let a otec Berard třicet pět let. Profesor Krátký byl pak tady na faře

a vyprávěl, obklopen svými lidmi, kteří ho měli rádi, takovými svými učedníky. Vyprávěl, vyučoval, hned se toho chytil, to se mi líbilo. Potom když onemocněl, ležel ve Vojenské nemocnici a bylo potřeba mu rychle udělit svátost pomazání nemocných a svaté přijímání, tak se obrátili na mě. Ještě potom několik měsíců žil.

Co se týče Albína Kvity, potkal jsem se s jeho příbuznými, viděl jsem jeho rodiště a navštívil jeho rodný dům. Hodně lidí mi o něm vyprávělo. O profesoru Peckovi vím pouze, co je ve sborníku ke stému výročí posvěcení našeho kostela. Byl to ohromný učitel víry, ohromná osobnost.

Jak prožíváte návrat na své staronové působiště? Změnila se farnost?

Změnila. Přibýlo mnoho nových lidí, včetně dětí. Filip to tu hodně posunul dopředu, kostel je hezky naplněný. Farnost se jeví jako perspektivní a krásná. Rozjetý vlak, do kterého musím nasednout. Já povahou nejsem vůdce. Tím, že jsem v čele farnosti, mě Pán Bůh úplně obrací naruby. Snažím se naslouchat a reagovat na to, co farnost potřebuje.

Chystáte nějaké změny?

Nějaké změny už jsme museli ohlásit. Když jsem tady byl před pěti lety, tak tu sloužili Filip, Dominik, Daniel, Berard a já a měli jsme navíc ještě Obřany. Když Berardovi ubývaly síly, stanovil se program tak, aby ho šlo zvládnout ve dvou. Teď ubývají síly Danielovi a musíme hledat variantu, jak vše zvládnout v jednom.

Dále chceme dělat katecheze pro děti. Během nedělní mše se po přečtení evangelia děti rozdělí na malinké a trošku větší a oběma skupinám se budou věnovat

maminky. Během kázání, vyznání víry a přímluv by si s nimi měly o evangelium povídat, malovat si a podobně. Po přímluvách děti zase přijdou a přinesou dary. Tohle mívá dobré výsledky, děti si pak více pamatují. Já jsem to dřív dělal tak, že jsem si vás svolal dopředu, ale to šlo o zvláštní mši pro děti.

A co opravy?

Plánujeme, že by se dělala oprava buď jenom vítězného oblouku, případně, že by se šlo i do injektáže. To záleží na nacenění a na pomoci ministerstva.

Čím by farníci mohli ve farnosti pomoci?

Oceňuji, že jsou lidé zapojení. Často jde ale o jednotlivce – květinová výzdoba, úklid, pomoc s opravami. Akutně bychom potřebovali někoho do sboru, který se vy-

trácí a potřeboval by nové zpěváky. Je tady zase ale schola, která krásně hraje a zpívá. Myslím, že akcí je u nás dost – první svaté přijímání, Boží tělo, dušičky, svatý Martin, hody a pouť do Křtin. Jako kněží moc nebudeme stíhat.

Kdysi jsme ještě dělali farní výletíky. Jednu neděli v měsíci jsme vyrazili do blízkého okolí třeba na Obránský hrad, na Kamenný vrch na koniklece nebo do Jundrova. A ještě dřív tady Jiljí s Dominikem pořádali sportovní akce – v zimě hráli hokej, v létě fotbal a jezdili na kolech. Teď to myslím nahrazuje Orel. Je úžasné, jak ho Standa Kselík dal do kupy. Teď to tady opravdu žije, ani nemám přehled, co všechno se tu děje.

Hodně lidí žije podle křesťanských zásad a pomáhá, ale do kostela nechodí. Čím si myslíte, že to je?

Není to jednoduchá otázka a to, co řeknu, je můj osobní dojem nebo domněnky. Osobně si myslím, že to z velké části způsobil komunismus. Učilo se, že žádný Bůh neexistuje, že kultura je nadstavba a náboženství opium lidstva. Komunistická výchova vyvolávala dojem, že civilizační rozvoj vytvoří ráj na zemi a že Boha nebudeme potřebovat. Navíc kdo chodil do kostela, nedostal se na školu, a tak lidé víru opouštěli. Vyrostly generace, které o víře neví nic.

Vidíte u nás nějakou morální autoritu, nějakou osobu, která by tady ty hodnoty přinášela a pokoušela se národ sjednotit?

Každý věřící má nějaký vzor. Nemám takový přehled, ale řekl bych, že autoritu ve světě má třeba papež František. Z hlediska postojů, víry a pevnosti je dobrý také

náš biskup Vojtěch. Nebo náš bratr Benedikt Holota, který byl ve vězení s biskupem Otčenáškem. Tajně ho vysvětili na biskupa a do vězení mu pašovali zprávy z diecéze a on musel ledacos posuzovat, rozhodovat. Říkal, že kněz nese kříž dřevěný a biskup kříž železný, to je velice výstižná věta.

Co děláte, když máte čas a můžete si odpočinout?

Opravdovou zálibou jsou pro mě brněnské františkánské památky. Historie a pravda mě zasahují. Naše provincie v Brně začala působením Jana Kapistrána, a s tím souvisí právě i stavební památky. Ty sice zanikly, ale jít v jejich stopách, zkusit něco vypátrat v historii, mě velmi baví. Ještě mě velice zajímají pražští mučedníci. A líbí se mi také téma křesťanské mystiky nebo řekněme kontemplativní modlitba. V tomto smyslu miluji klasiky – svatou Terezii z Avily, Francisca de Osuna nebo svatého Bonaventuru.

Chodíte ještě běhat?

Už ne, chodíval jsem kolem padesátky, teď už ne, ale zdravé by to bylo. Jen kdybych se k tomu někdy donutil...

Co byste rád farníkům sdělil během adventní doby?

Nejde o peníze, nejde o jídlo, nejde o nějaké oslňující dárky. Jde o to, abychom se přiblížili Betlému, abychom se přiblížili Ježíšovi a svaté rodině a aby něco z této atmosféry přešlo i do naší rodiny. Byli sice ve chlévě, ale protože tam s nimi byl Ježíš, tak se cítili krásně. Tím neříkám, že máme mít doma chlév, ale sejít se jako Svatá rodina, prožít atmosféru Boží přítomnosti

a lásky. Dárky můžou být úplně malinké, jako pozornost. Já už jsem o tom kdysi dávno psal do *Srdíčka*: naši rodiče neměli tisíce na nějaké drahé dárky. Maminka nám upletla ponožky, svetr nebo rukavice a Vánoce byly krásné.

Co byste si přál?

Abych všechno zvládl. Pro mě je advent kvůli mé povaze čas úzkosti. Vím, že ode mě lidé o Vánocích něco očekávají. Přěji si, aby Bůh přes mou maličkost jejich očekávání naplnil. Chtěl bych to zvládnout, aby byli spokojeni.

Ještě dodatek. Pozoruji, že přestože církev určitým způsobem ztratila důvěry-

hodnost, lidé v ní hledají pevný bod, a i přes tuto nedokonalost jej nachází. Řekl bych, že to je hodně díky papeži Františkovi. Můžeme to pak vidět na kvetoucích farnostech, lidé se více zapojují, a to je takové nové Boží dílo. Do kostela přicházejí rodiny s dětmi, farnost mládne. To je něco krásného, když mají mladí k farnosti důvěru a rádi do ní chodí. Tady se například mladí chytli kavárny a podílejí se na ní. Hledající najdou a zapustí kořeny a dál uvidíme. Je to v Božích rukou. Musím děkovat Pánu Bohu za to, jak farnost teď vypadá.

*Jan Čermák,
Ondřej Špetík, Martin Čermák*

LIDÉ FARNOSTI: ALEŠ KUBÍČEK

Manželé Kubíčkoví

Jedním z pravidelných návštěvníků našeho kostela je pan Ing. Aleš Kubíček, průkopník novodobého balónového létání a nositel ocenění Montgolfier Ballooning Diploma. Pan Kubíček utrpěl před třemi lety vážný úraz, a tak k nám teď promlouvá ústy své manželky, paní PhDr. Nadi Kubíčkové.

Manžel Aleš Kubíček se narodil v Brně v roce 1955. Vystudoval Střední průmyslovou školu a Strojní fakultu VUT. Již v době studií se zajímal o létání – létal na letišti Medlánky na „plachtáčích“. Když se vracel z vojenské služby, jeden z našich kamarádů přišel s nápadem, že někde viděl létat horkovzdušné balóny a že se mu to moc líbilo. Mohli bychom prý zkusit takový balón vyrobit a naučit se na něm létat. A tak jsme v roce 1981 se skupinou přátel založili základní organizaci Svazarmu Aviatik klub Brno, neboť v době totality nebylo možné létat jinak než v rámci Svazarmu.

Ideu jsme museli obhájit před Státní komisí pro technický rozvoj, což bylo složité po všech stránkách. V západní Evropě byly balóny využívány pro reklamu, sport nebo pro zábavu, a to před komisí nemohlo obstát. Tak jsme vymýšleli trakáty, co by se s balóny dalo dělat – například trhat šišky ze stromů nebo dělat nějaká měření. Další problém jsme měli s materiálem, protože všechno bylo na příděl. Nějak se to ale povedlo – manžel se totiž nenechal jen tak odbýt. V tom spočívala jeho jedinečnost a síla: jak se říká, když ho vyhodili dveřmi, vlezl oknem. A povedlo se to samozřejmě také díky našim přátelům, jejich nadšení a nasazení. V podstatě na koleni, s pomocí kamarádů, v kontaktu s pražským Balonklubem, kde měli jeden balón z Anglie, a za pomoci „průmyslové špionáže“ na setkání balonářů v Maďarsku, se podařilo vyrobit první balón. V červnu 1983, přesně na den dvoustletého výročí prvního balónového letu bratrů Montgolfiérů ve Francii, se na letišti v Medláncích uskutečnil první vzlet. Původní koš máme pořád ve firmě jako památník těchto začátků. Pro balóny se podařilo získat všechny potřebné certifikáty, a mohla se tedy rozjet sériová výroba v provizorních prostorách činžovního domu na Francouzské 2.

Těsně po revoluci v roce 1990 manžel založil vlastní firmu, jejíž první sídlo bylo v pavlačovém domě na Francouzské 81. Postupně se prostory opravovaly, přibývali zaměstnanci, každý rok se navyšoval počet vyrobených balónů, až přestala kapacita

na Francouzské stačit. V roce 2004 jsme koupili pozemek při ulici Jarní, kde jsme pak postavili novou továrnu. Dnes se ročně vyrábí kolem sta balónů nejrůznějších tvarů a velikostí, vyváží se do mnoha zemí světa. Těší nás, že se firmě daří i bez manželovy účasti.

S komunitou kolem balónů jsme prožili mnoho hezkého – jezdili jsme na společné akce a dovolené. Naše děti v tomto prostředí vyrostly. Syn pokračuje ve šlépějích svého otce, má technické vzdělání a hned po promoci začal pracovat v továrně

v technickém rozvoji. Dnes se podílí na vedení firmy a jako pilot se účastní závodů mistrovství Evropy a mistrovství světa v balonovém létání. V komunitě balonářů se pohybuje i naše mladší dcera. V posledních jedenácti letech naše rodina buduje centrum balonového létání ve vesnici Račešín na Vysočině. Všichni tam rádi pobýváme a rádi přivítáme každou návštěvu.

Na milém setkání s manžely Kubíčkovými se zájmem poslouchal a vyprávění zapsal Ondřej Špetík.

ANKETA: Co vás v poslední době nejvíce duchovně obohatilo?

Díky rozhovoru o politice a nedávných volbách do Poslanecké sněmovny jsem se dostal se svým školitelem k otázce víry. Byl jsem překvapen jeho negativním postojem k víře obecně i ke katolické církvi. Jeho názory vycházely především z negativních momentů historie naší církve a také ze špatné osobní zkušenosti. Přestože se mi zpočátku moc nechtělo k „přiznání“, že jsem věřící, který chodí pravidelně do kostela, tak jsem to nakonec udělal. Obával jsem se, že budu v jeho očích vypadat jako blázen, ale nakonec jsem byl překvapen. Sice jsme se v názorech neshodli, ale myslím, že diskuze byla pro oba zajímavá a pravděpodobně ne poslední. Uvědomuji si, že pro lidi, kteří se s vírou příliš nesetkali, není lehké některé skutečnosti pochopit. Proto je důležité pokusit se některé věci ostatním vysvětlit a ukázat jim

na věc jiný pohled. K obrácení mého školitele pravděpodobně nedojde – ale člověk nikdy neví!

Miroslav Boudný

Nemám žádnou konkrétní akci nebo jeden velký zážitek, který by mě duchovně obohatil. Řekl bych ale, že je pro mě velké obohacení pravidelné setkávání se s Bohem na mších a při zpovědi. Pravidelná kázání na mších mohou znít na první pohled nudně, nicméně častokrát mně připadá, že právě jedna myšlenka je Bohem určená přímo pro mě. Podobně u zpovědi se mnou může kněz rozebrat věci, které jsou pro mě zrovna živé, případně sám přijde s nějakou „myšlenkou pro ten den“, která se mi v dané chvíli hodí a kterou potřebuji.

MK

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

V druhé polovině prázdnin vyrazili mladí ze všech koutů republiky na Celostátní setkání mládeže do Olomouce, kde společně strávili necelý týden. Byla jsem mezi nimi i já, plná očekávání, protože jsem na celostátním setkání mládeže ještě nikdy nebyla.

Většina účastníků přijela do Olomouce vlakem. Na místním nádraží už čekali připravení organizátoři, kteří nás nasměrovali na ubytování. Bydleli jsme na vysokoškolských kolejích, které jsme většinou opouštěli před snídaní a vraceli se do nich až večer. Pokud zrovna neprobíhal program, často jsme se scházeli u baru U Nebojsy, jenž se nacházel jen pár metrů od našich kolejí.

Přestože jsem věděla jen o pár lidech, kteří se na setkání chystali, hned po příjezdu jsem potkala spoustu známých tváří. Hlavní program odstartoval první večer v Korunní pevnůstce, kde byla také po celý týden příležitost ke svátosti smíření, přímluvné modlitbě nebo duchovnímu rozhovoru. Po zahájení setkání většina účastníků zamířila směr bar u Nebojsy na medovnick.

Program zahrnoval kromě přednášek, společných modliteb a duchovních zamyšlení také koncerty, workshopy a nejrůznější sportovní aktivity. Nejsilnějším zážitkem pro nás byla pouť na Svatý Kopeček.

Osm kilometrů v horkém letním počasí nám překvapivě rychle uteklo. Těsně před výstupem k cíli jsme se mohli vydat třemi možnými cestami, které pro nás organizátoři nachystali. Já jsem si zvolila cestu identity a prožila tak několik desítek minut přemýšlením sama nad sebou, svými očekáváními, cíli a nad tím, jakou roli v tom všem má Bůh. Na konci se všechny tři cesty spojily těsně pod Bazilikou Navštívení Panny Marie, kde už bylo nachystané pódium na večerní program. Než jsem začala hledat místo k sezení, vstoupila jsem do baziliky a na papírek napsala úmysl, s nímž jsem putovala. Poté jsem jej hodila do velkého proutěného koše k ostatním úmyslům a využila možnosti přímluvné modlitby u bratra Kapistrána a sestry Lucie. Byla to velká odměna.

Po večerním programu jsme slavili mši svatou a došlo také na překvapení, o kterém se celý týden mluvilo – ohňostrojí. Kolem desáté jsme se vydali na cestu zpět a o půl jedné v noci jsem ulehla do spacáku. Byla to náročná pouť, ale krásná.

Motto letošního setkání bylo „Nebojte se“. Přestat se bát jen tak na povel moc nejde, když si představíme, jaké zkoušky a důležitá rozhodnutí nás ještě čekají, ale na CSM v Olomouci jsme si všichni uvědomili jedno: nejsme v tom sami.

Veronika Čermáková

REPORTÁŽ Z VÝSTUPU NA HANS VON HaidSTEIG

Ferrata (zajištěná cesta): cesta v náročném horském terénu, která je vybavená jisticími fixními lany, železnými stupačkami, případně i dalšími umělými pomůckami. Cílem takových úprav je zvýšení bezpečnosti procházejících osob a zpřístupnění terénu s náročnými horolezeckými výstupy.

Doporučená výstroj/výbava: horolezecký sedák a helma, Via Ferrata set včetně tlumiče pádu, hrudní úvazek, popruh na provázání sedáku a hrudního úvazku (doporučujeme délku 1,2 až 1,5 m), odsedka, karabina o světlosti 22 až 26 mm na odsednutí, rukavice.

Všechno začalo v sobotu o půl sedmé ráno, kdy jsme nasedli do auta a vyrazili do Rakouska na nejkrásnější ferraty umocněné nádhernými výhledy. Náš cíl byl Hans von Haidsteig. René, Radka, Anička, Jonáš, Jirka, Kapi a Didi, vybavení vším, co zmiňuji v úvodu. Pod stěnou jsme si zkontrolovali výstroj, pomodlili se a vyrazili na skalní masív.

První šla Anička a za ní se vzhůru vinul had odvážlivců. Počasí nám nedopřálo mnoho výhledů, po skalách se koulela mlha. Mělo to však i své výhody – neviděli jsme ani na dno (netočila se nám hlava a neklepala kolena), ani na vrchol.

To jsme však za sebou měli jen malou část výstupu. Ještě nás čekaly úzké komíny, jimiž jsme se protahovali a stoupali vzhůru jistěni tlumiči pádu; stále připou-

táni k jisticím lanům a skobám. Někdy nás překvapil i dvacetimetrový žebřík, jindy to bylo traverzování s pěknou hloubkou pod námi.

Asi tak v polovině cesty se před námi objevila Madona, která tu vždy čeká na odvážlivce a připomíná jim duchovní rozměr hor. V rukou drží svého Syna a ukazuje ho každému, kdo jde okolo, jako by říkala: „Toho se držte a nespádnete.“

Stoupali jsme téměř mlčky, zvláště na nebezpečných místech. Když se nám podařilo obtížné místo zdárně překonat, spokojeně jsme si vydechli.

Náš ferratový výstup trval dvě a čtvrt hodiny. Na vrcholu Hans von Haidsteig se tyčí velký kříž, u něhož jsme se vyfotili. Společně jsme poobědvali a pak nás čekal pěší sestup dolů. Děkujeme si navzájem za milý čas a „drsoňský“ výstup. A až pojedeme někdy příště, přidejte se k nám.

Di+Re+Ra+An+Jo+Ji+Ka

POUŤ DO HÁJKU

9. září jsme se při příležitosti svátku Narození Panny Marie tradičně vydali na pouť do Hájků, na niž nás bratr Filip zval už od jara. Právě on zjistil počet zájemců o dopravu autobusem a objednal ji pro nás. Ale ani to, abychom všichni opravdu odjeli, není samo sebou. Měli jsme letos štěstí na řidiče, který ochotně objížděl Brno a sbíral poutnice, kterým výluky zabránily se včas dostavit na odjezd.

Na začátku cesty jsme se pomodlili desátek svatého růžence a než jsme se nadáli, už byl bratr Filip v autobusu a mířili jsme směrem ke kapli č. 18, která měla být požehnána. Ne všichni se vydali na pěší cestu dlouhou asi sedm kilometrů, ale ti, kdo vyrazili úprkem, aby žehnáni stihli, mají můj obdiv.

Mši svatou tentokrát sloužil kardinál Dominik Duka. Když jsme se shromažďovali na nádvoří, místa k sezení byla během chvilky do posledního obsazena. Už čtení evangelia napovídalo, že promluvě kardinála Duky budeme naslouchat bedlivě. Nedovolím si jakkoli komentovat nebo repro-

dukovat jeho slova, ale chytlo mě za srdce, když nás vybídl k tomu, abychom i my znali svůj rodokmen a zajímali se o to, odkud pocházíme, a hlavně tomu učili i naše děti.

Po mši svaté následovalo hudební pásmo mladých z Prahy a poté jsme měli možnost promluvit si s kardinálem Dukou.

Po celou dobu bylo k dispozici občerstvení, na kterém se podíleli husovičtí a soběšičtí farníci. V Hájků se o nás potom pod vedením Dana Kummera starali další ochotní lidé z Husovic, kteří tomu věnovali nejen svůj čas, sílu, energii, ale také kus svého srdce. Bez toho by to opravdu nešlo.

Odpoledne jsme si odchytili bratra Kapistrána, aby naši skupinku provedl po klášteře a poskytl i zasvěcený výklad.

Zakončení poutě proběhlo ve tři hodiny adorací a kolem čtvrté jsme se vydali zpět k našim domovům. Cesta ubíhala rychle, ještě dlouho nás provázelo sluníčko a radost z velmi příjemně prožitého dne.

Všem, kdo se podíleli na organizaci poutě do Hájků, patří náš dík.

Petra Vaštová

20. VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA A KLÁŠTERA SESTER KLARISEK V BRNĚ-SOBĚŠICÍCH

DOPIS SESTRY AGNES

Milí bratři a sestry v Kristu, možná už víte, že v tomto roce slavíme dvacet let od posvěcení kostela a kláštera v Soběšicích. Není to ještě tak dlouhá doba, ale chceme si tuto událost připomenout a oslavit ji, dokud jsou ještě mezi námi ti, kteří stáli na začátku tohoto díla. Chceme si s nimi zavzpomínat a poděkovat za pomoc a rady, které nám tehdy poskytl a poskytují do dnešních dnů.

Především však chceme společně děkovat Bohu za tolik milosti a dobrodiní, za pomoc a ochranu a vůbec za to, že máme tento posvátný prostor, ve kterém ho můžeme chválit.

Někteří se ptají, jak se vlastně stalo, že jsme tady, v Brně.

Tento způsob kontemplativního života převzala Anežka Přemyslovna od svaté Kláry a založila první klášter klarisek v Praze. Kláštery našeho řádu pak byly zakládány i na jiných místech naší země. Za vlády císaře Josefa II. byl však tento způsob života shledán nežádoucím a všechny kláštery byly zrušeny. Paradoxem je, že Duch svatý rozničil plamínek obnovy tohoto způsobu života v těžkém období komunismu.

V té době totiž žili řeholníci pod velkou kontrolou státních orgánů, a to jen v určených oblastech. Kdo chtěl působit mezi lidmi, musel to dělat tajně. Proto mnozí řeholníci žili v utajení a mezi lidmi působili v civilu. Vytvářeli malé komuni-

ty, které žily v rodinných domech nebo v bytech. Tak vznikly i v Brně komunity bratří františkánů a sester františkánek. A právě tady, v Brně-Židenicích, poblíž domu bratří, se utvořila malá skupina žen, které chtěly následovat řeholi sv. Kláry. V té době ovšem nebylo možno žít v klauzuře. A tak tyto sestry bydlely v domečku, přes týden chodily normálně do práce (např. do nemocnice) a přes víkend se snažily žít v mlčení a modlitbě, aby se alespoň částečně přiblížily kontemplativnímu způsobu života podle příkladu sv. Kláry a jejích sester. Duchovní doprovod jim poskytovali bratři františkáni. Tento způsob života byl hodně improvizovaný. V období uvolnění a přechodu do demokratického zřízení státu tato komunita hledala klášter, ve kterém by mohly sestry získat opravdovou zkušenost s kontemplativním životem v klauzuře. Už za totality jezdily sestry na dovolenou do kláštera v Bautzenu (Budyšíně) ve Východním Německu. Tam se poprvé setkaly s matkou Thomou, která tam náhodou také zrovna přijela na návštěvu. Ta pak po pádu komunismu pozvala naše sestry do svého kláštera v Paderbornu v severním Německu. Její komunita se ujala úkolu připravit tuto skupinku žen na pravidelný klášterní život a duchovně i finančně ji podpořit v budování vlastního kláštera. K prvotní skupince se postupně připojovaly další dívky – mezi ně patřím také já. Některé z nás to vzdaly a odešly, ale byly

mezi námi i takové, které zůstaly až do dnešních dnů a touží věrně vytrvat až do konce svého života.

Musím podotknout, že otec biskup Vojtěch měl velký zájem na tom, aby se sestry vrátily právě do Brna. Za tímto účelem nás v paderbornském klášteře také navštívil.

Po třech letech přípravy jsme znovu přišly do Brna. Bydlely jsme v domečku v Masarykově čtvrti. Příprava a stavba kláštera trvala další tři roky. Pak jsme se přestěhovaly do Soběšic – a jak pevně doufáme, že nám to Bůh dopřeje – už natrvalo. Moc děkujeme všem, kteří nám pomáhali tehdy a taky Vám všem, kteří nás jakkoliv podporujete v našem způsobu života. Bůh Vám zehnej!

Pokoj a dobro!

Sestra Agnes, OSC

DVOUDENNÍ SLAVNOST

Sobota 4. 11. 2017

Ejhle, oltář Hospodinův září... nesla se prostorem píseň, která vyvolávala v očích přítomných slzy a mrazení po těle v posvátnosti této mimořádné chvíle. K oltáři vešel průvod bratří a kněží, též přijel z Prahy provinciál řádu otec Jakub Sadílek, OFM a P. Jan Vianney Dohnal, OFM. V závěru průvodu kráčel otec biskup mons. Pavel Konzbul, hlavní celebrant.

Slavnostně zazněl hlas sestry Grácie při 84. žalmu a před evangeliem známá melodie *Toto je den, který dal nám Pán*.

Kázání otce biskupa chytlo za srdce a nechyběl v něm ani jeho laskavý humor. Přímluvy četla sestra Pavla a byly pro tuto chvíli jako šití na míru.

Chléb a víno neseme ti... slova písně provokovala každého k vědomí, že při této

tajemné hostině se nám dává za pokrm sám Bůh.

Množství věřících přistupovalo k tomuto daru Božímu se zpěvem písně *Otevřela se již nebes brána... vítěj duše, vítěj Krista Pána...* v rozechvění.

V závěru se všichni spojili ve chválách slovy *Bože, chválíme tebe...* a mnozí stírali slzy dojetí.

Následovalo předání díků a daru otci biskupovi a pozvání na další program, který následoval v odpoledních hodinách. Také pohoštění bylo připraveno v katechetické místnosti. Zde se všichni mohli setkat s otcem biskupem, s bývalou abatyší sestrou Thomou Wüpping, která přijela z Německa i s doprovodem, a také s našimi sestrami a jejich matkou představenou, sestrou Benediktou.

Odpoledne v první přednášce nám sestra Thoma dávala nahlédnout do situace počátečního pobytu sester v naší republice a jejich života v provizorním prostředí, na dobu očekávání dostavby kláštera a také počátečního zabydlování.

Paní Otillie Müllerová, vzácný člověk a iniciátor všeho od samého začátku, nám ve svých devadesáti šesti letech vtipně vyprávěla o tom, jak jsme začínali před lety v hospodě, kde byla první mše svatá v Soběšicích – na poslední říjnovou neděli roku 1990. A také kolik úsilí stálo najít kněze, který by zde působil a sloužil mše v hospodě.

A architektka paní Jiřina Šteflíčková měla hodně co říci a také jsme se mnohokrát za to odpoledne zasmáli při představě, jak sestry chodí v hábitech v blátě okolo stavby. A navzdory tomu, že blátem mají „ozdobeny“ lem na hábitech, si nechají ujít žádnou připomínku. Vždyť se

přece jedná o jejich domov až do doby, kdy se vrátí do domova nebeského.

Byl to pozoruhodný, krásný den plný Boha a plný úsměvného vzpomínání, i když před těmi dvaceti lety to opravdu nebylo bez značných těžkostí, usilovných modliteb a pevné víry a naděje, že Bůh je věrný a pomáhá.

Neděle 5. 11. 2017

Hlavním celebrantem byl P. Jan Vianney Dohnal, OFM, tedy právě ten kněz, který prožíval se sestrami začátky veškerého dění.

Ejhle, oltář Hospodinův září... zazněla slova písně zpívaná „z plna hrdla“ a zahájila velkolepost liturgie mše svaté, hostiny, na kterou nás pozval sám Bůh.

Čtení pana Hudce vystřídalý zpěvy žalmů našich mladých děvčat a ke druhému čtení přistoupila paní Müllerová a jejími ústy mluvil Bůh nejen k Soluňanům, ale i do tohoto dnešního společenství.

Zaznělo nám slovo pravdy věčné... a tak se stalo v evangeliu a v následném kázání otce Viannee.

Při obětování předala paní Müllerová knězi i krabici přímluv. Byly to lístečky za celou tu dobu čekání na tuto slavnost sepsané věřícími v naději, že všechno dění okolo kláštera a stavby má ve své režií Duch svatý.

Je krásné být Božím dítětem... píseň s doprovodem kytary jen dosvědčovala pocit přítomných. A kytara zazněla i při 8. žalmu při svatém přijímání. Po ohláškách jsme zazpívali známou píseň Bárka: *Pán zastavil se na břehu, hledal lidi ochotné jít za ním...* Byla to píseň především pro obětavého otce Viannee, který stál ve službě po boku sestrám v nesnadných začátcích. Ale i my jsme cítili, že Pán se nezastavil v Soběšicích jen tak nadarmo a zbytečně a že je zde řada těch, kteří jsou ochotni jít za ním.

Když Magda Vespálcová zahrála na staré varhánky *Ty mocný, silný, veliký*, věděli jsme, že Bůh nám svítil na cestu ke ctnosti a že velebit jeho samého je pro nás velikou radostí. A paní Magda nosívala na zádech v batohu svůj nezapomenutelný hudební nástroj až do doby, kdy zazněly v kapli

varhany. A tak patří k velkému počtu těch, kterým je třeba poděkovat.

V katechetické místnosti bylo opět připraveno pohoštění a odpoledne jsme se znovu sešli na povídání o historii klarisek v naší zemi s doc. PhDr. Helenou Soukupovou v kostele. Odpolední programy obou slavnostních dnů končily společnými nešporami.

Uběhlo dvacet let života nám všem. Klášter stojí ukrytý v zeleni vzrostlých stromů a za ním také meditativní zahrada ve vši své nádheře barevného podzimu. Sestry se modlí a modlí a přinášejí obětí svého živo-

ta POKOJ A DOBRO i do našich rodin, do našich těžkostí, trápení i radostí. Klášter se stal nedílnou součástí Soběšic. Když nastoupíte do autobusu č. 43 v Králově Poli, tak jeho označení zní „klarisky“. Někdy tam na konečné vystupte, zajděte do denně otevřené kaple a ptejte se samého Boha. On vám odpoví, proč tu máme žít. Vpravo tam stojí malá socha Matky držící Dítě. Ptejte se jí, když si nevíte rady v rodinách, s dětmi, jak unést život, jak snášet dobré i zlé, když se vám nedostává lásky.

*Pro vaše vzpomínání
sepsala Františka Čechová*

TRANSITUS

Ptáte se, o co jde? Je to liturgická připomínka smrti svatého Františka a jeho přijetí do nebe. Má podobu bohoslužby slova, čtení však nejsou z Bible, ale z legend o svatém Františkovi. Podobně jako při velikonoční vigílii začínáme i transitus potmě při svíčkách a končíme v plném světle. Trvá asi čtyřicet minut.

Svatý František se rozloučil se světem 3. října 1226 večer. Bylo mu tehdy čtyřicet pět let, z nichž dvacet let činil pokání a poslední dva roky nosil na rukou, na nohou a na boku rány Kristova umučení – stigmata.

Bylo 3. října 2017. Po celodenním dešti přestalo pršet a věřící se o půl osmé večer sešli v kapli klarisek v Soběšicích. V temnotě zářil na zemi položený františkánský hábit hustě olemovaný svíčkami a na místech stigmat hořely svíčky červené, větší. Kdo to nikdy nezažil, byl touto atmosférou uchvácen. Následovalo čtení z Legendy větší od sv. Bonaventury.

V něm zaznělo i toto sladké Františkovo

napomenutí: „*Mějte se vždy dobře, všichni synáčkové, setrvejte vždy v bázni Páně, poněvadž nastává pokušení a souzení, vezte, že šťastni jsou ti, kdo vytrvávají v započatém! Já spěchám k Bohu, jehož milosti vás všechny odevzdávám.*“

Následoval zpěv žalmu 142 a čtení z Prvního životopisu sv. Františka od Tomáše z Celana. Modlitba pěti Otčenášů se modlila kleče s rozepjatýma rukama.

Pobožnost ukončila závěrečná modlitba a Františkova Závěť ze Sieny s jeho výzvou, aby se všichni milovali a zachovali věrnost Paní chudobě, byli poddání představeným a všem duchovním církve a sloužili jí. Kompletář, žalm 134, Simeonovo kantikum a závěrečné požehnání ukončilo tyto požehnané chvíle.

Děkujeme všem našim bratrům františkánům i přítomnému otci Jakubovi, provinciálu, že jsme společně mohli rozjímat o světci, který tak neoddelitelně patří k naší farnosti.

Františka Čechová

KNĚŽÍ V HUSOVICKÉ FARNOSTI V DOBÁCH NESVOBODY

V tomto čísle Srdíčka bychom rádi zabýjali cyklus krátkých vzpomínek na některé osobnosti z řad kněží, jejichž působení bylo spojeno mimo jiné i s husovickou farností. Zaměříme se přitom především na duchovní, jejichž životní příběh přesáhl hranice naší farnosti. A to nejen díky jejich pastýřskému vedení, ale paradoxně také díky době nesvobody, v níž působili, a která umožnila jejich ryzí křesťanské vlastnosti rozvinout v plné míře.

Nejdříve vzpomeneme na profesora Stanislava Krátkého, biskupa skryté církve, jehož nedožitě 95. narozeniny jsme si mohli nedávno připomenout při svátku sv. Martina.

STANISLAV KRÁTKÝ

Profesor Stanislav Krátký se narodil 11. listopadu 1922 v Brně-Zábřovicích. Po absolvování gymnázia začal v roce 1941 studovat na brněnském Teologickém institutu. Ačkoliv byl za války totálně nasazen (musel odjet do Polska, kde pracoval na stavbě domků pro zaměstnance zbrojních podniků), studium teologie dokončil v roce 1946. Téhož roku byl vysvěcen na kněze biskupem Karlem Skoupým a začíná svoji pastorační dráhu v Žarošicích, kde je ustaven kaplanem. Po dvou letech přechází do Řečkovic a odtud v roce 1951 do Husovic. Zmíňme se alespoň o tomto jeho působení v naší farnosti trochu podrobněji.

Husovice byly v poválečném období spíše proletářskou čtvrtí, žili zde převážně dělníci ze Zbrojovky, kteří nechvalně prosluli například svojí aktivní účastí na živelném vyhnání brněnských Němců (převážně žen a starých lidí) krátce po skončení války. Navzdory tomu si zde ale profesor Krátký rychle získal oblibu, zejména mezi mládeží. Pořádal například neformální podvečery s mladými lid-

mi, kde se probírala celá řada aktuálních otázek, včetně základů církevních dějin, věrouky, morálky a další témata. V roce 1954 stál v čele husovické pouti na Vranov, které se účastnila asi tisícovka věřících. Už tehdy věhlas profesora Krátkého přesahoval hranice husovické farnosti, na jeho kázání přijížděli do Husovic i lidé z jiných částí Brna a on sám byl často zván k vedení pobožností v dalších farnostech. Stal se velmi oblíbeným knězem nejen pro svůj dynamický životní styl a vynikající řečnické schopnosti, ale především

O. Krátký s husovickými farníky na Vranově

pro svoji lidskost a schopnost porozumět a pomoci všem, kteří se na něj obrátili, a to bez ohledu na jejich postavení. K jeho husovickému působení ještě dodejme, že se sem později pravidelně vracel, vždy jednou měsíčně, kdy svým originálním způsobem rozebíral úryvky z Písma svatého, poukazoval na Kompendium, Katechismus a diskutoval o situaci v církvi.

Jako kaplan vydržel profesor Krátký v Husovicích necelých pět let. Jeho časté překládání souviselo s nástupem komunistické totality na straně jedné, a nekompromisním postojem Stanislava Krátkého na straně druhé. Krátký sice nevyhledával střet s komunistickou mocí aktivně, ale svojí mimořádně rozsáhlou kněžskou a pastorační činností se do tohoto střetu dostával v podstatě automaticky.

Po jeho dalším přeložení do Žerotíc v roce 1956 je o dva roky později na tamější fáře zatčen pro „podvratnou činnost“ proti státu a odsouzen na tři roky vězení ve Valdicích. Odtud je propuštěn v roce 1960 na amnestii, která byla vyhlášena v rámci pozvolna se měnících poměrů.

Opravy v Hrádku u Znojma, o. Krátký 3. zprava

K jeho návratu do kněžské služby uplynulo ještě dlouhých osm let, kdy pracoval jako jeřábník u Pozemních staveb v Brně (postavil kromě jiného řadu panelových domů na sídlišti v Brně-Lesná).

V roce 1968 dostává zpět státní souhlas k výkonu kněžské služby a je ustanoven administrátorem v Mutěnicích, od prosince téhož roku pak v Kunštátu. Po okupaci Československa vojsky Varšavské smlouvy v čele s Rudou armádou se politické a společenské poměry opět výrazně zhoršují a profesor Krátký znovu upadá v nemilost. Přesto v Kunštátu vydrží deset let, než je přeložen do „vyhnanství“ – na opuštěnou farnost do Hrádku u Znojma, kde je kostel i místní fara v dezolátním stavu. Tento krok však vyvolá nebyvalou odezvu mezi věřícími, byť samotnému přeložení není možné zabránit. Za všechny projevy nesouhlasu vzpomeňme alespoň odvážný dopis místní věřící, maminky sedmi dětí, tehdejšímu prezidentu Husákovi, v němž protestovala proti svévoli, s jakou se postupuje proti profesoru Krátkému (v těchto případech však tehdy bylo možné očekávat spíše předvolání na Státní bezpečnost, než odpověď prezidenta). Po přeložení profesora Krátkého přijíždějí kunštátští (i další) farníci do Hrádku pravidelně o víkendech, aby zde společně s panem profesorem postupně opravili a zvelebili kostel, faru i přilehlou rotundu do nebyvalé krásy. Vdechnout těmto místům také duchovní krásu, porozumět jejich historii a učinit z nich skutečná poutní místa, to již byla pro profesora Krátkého samozřejmost. Snad i tato aktivizace věřících přispěla k tomu, že v Hrádku setrval celých dvacet jedna let, tedy až do svobodných poměrů, kdy

byl v roce 1999 jmenován 25. proboštem Význačné kolegiální kapituly u sv. Václava v Mikulově. Zemřel dva dny po dožití svých 88. narozenin v Rajhradě. Rozloučení s panem profesorem proběhlo 20. 11. 2010 v kostele sv. Jana v Mikulově, obřad vedl pomocný biskup pražský Václav Malý, pohřben byl do hrobky kanovníků mikulovské kapituly.

V této, byť krátké vzpomínce není možné opomenout působení profesora Krátkého ve strukturách skryté církve za doby komunistického režimu. V roce 1968 byl v reakci na okupaci Československa tajně vysvěcen Felixem Maria Davidkem na biskupa. V letech 1985 až 1988 pak sám uskutečňuje tajné svěcení čtyř kandidátů kněžství, přičemž základní pohnutkou pro tuto činnost byla snaha o udržení možnosti pastorače v dobách komunistického bezpráví všude, kde bylo potřeba. Činnost skryté církve nebyla po sametové revoluci ze strany oficiálních církevních struktur přijata jednoznačně, což mnozí věřící chápali vůči profesoru Krátkému a dalším členům skryté církve jako křivdu. Profesor Krátký sám sice usiloval o vysvětlení a jistou rehabilitaci činnosti skryté církve, myšlenkami však byl vždy především v budoucnosti. Jeho smělé návrhy, týkající se například vzniku křesťanského rádia,

Stanislav Krátký – probošt v Mikulově

často působily poněkud nereálně a byly by očekávatelně spíše od skupiny mladších nadšenců, než od staršího kněze. Profesor Krátký však uměl to, co málokdo: strhnout ostatní a dokázat v nich probudit jejich lepší já. Ovlivnil životy mnoha lidí svým příkladem, bez ohledu na jejich vzdělání, farnost či víru. Byl, je a bude skutečným pastýřem nás všech.

Proto, až budeme rozjímat v našem kostele, kde působil, nebo budeme poslouchat rádio Proglas, o jehož vznik se zasloužil, nebo půjdeme přes Lesnou, kterou pomáhal stavět, s vděčností vzpomeňme a pomodleme se za tuto mimořádnou osobnost, která nám byla od Boha dána.

Jan Čermák, Martin Čermák

PROSBA O PŘÍSPĚVKY DO SRDÍČKA

Milí farníci,

protože 9. ledna to už budou tři roky, co zemřel otec Berard, rádi bychom na něj v příštím čísle *Srdíčka* vzpomněli. Budeme rádi, když budete mít chuť se připojit – textem či třeba fotografiemi. Své příspěvky můžete posílat na mail srdicko.husovice@seznam.cz nebo si je od Vás převezmeme osobně.

Za celou redakci děkuje Markéta Špetíková (mobil – 603 789 806)

DUCHOVNÍ AKCE FARNÍ I JINÉ

Aktuality

16. 12. se koná duchovní obnova v Soběšicích.
21. 12. bude zpovědní večer farnosti.
25. 12. v 19 hodin bude v chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Brně-Zábrdovicích tradiční vánoční koncert zábrdovického chrámového sboru.
31. 12. od 17 hodin se koná dětský Silvestr s ohňostrojem. Sraz je před kostelem.
6. 1. se uskuteční tradiční Tříkrálová sbírka. Prosíme děti i dospělé o pomoc.

Nový pořad bohoslužeb

Pořad bohoslužeb se v naší farnosti od první adventní neděle mění.

Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně (Husovice)

Pondělí 18.00
 Úterý 18.00
 Středa 17.00 (dětská) v kapli na faře
 Čtvrtek 18.00
 Pátek 18.00
 Sobota 18.00
 Neděle 7.30, 10.00 a 18.00

Kostel Neposkvrněného Početí Panny Marie (Soběšice)

Pondělí – sobota 7.00
 Neděle 8.45 (o slavnostech v 18.00)

Pořad bohoslužeb na Vánoce

24. 12. 2017 (4. neděle adventní a Štědrý den)
 Husovice – JEN 7.30 – adventní; v 16.00 a 24.00 vánoční
 Soběšice – 8.45 adventní + 22.00 vánoční
25. 12. a 26. 12. bude nedělní pořad bohoslužeb.

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: sdriciko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXI, 5–6/2017, 10. 12. 2017**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 29. 11. 2017.